

مسئول قتل کارگران در ترکیه و همه نقاط جهان، سرمایه داران و حکومت های سرمایه داری هستند!

ضمن همدردی با خانواده های کارگرانی که در انفجار معدن در شهر سوما - ترکیه جان باخته اند، باید گفت تا روزی که سیستم سرمایه داری و حکومت های سرمایه داری به شکل کنونی در قدرت هستند، نمی توان چندان امیدی به کاستن درد و رنج کارگران و خطرات جانی در محیط های کار داشت.

بعد از ظهر روز سه شنبه ۱۳ مه ۲۰۱۴ - ۲۳ اردیبهشت ۱۳۹۳، انفجار معدن زغال سنگ در شهر سوما در غرب ترکیه جان بیش از ۲۸۴ کارگر را گرفت. به دلیل این که صدها کارگر نیز در زیر زمین و تونل های این معدن گرفتار شده اند هر لحظه به آمار کارگران جان باخته افزوده می شود. این انفجار، در عمق ۱۶۰۰ متری زمین رخ داد و ۵۰۰ معدنچی به دلیل قطع برق در عمق این معدن با مشکل کمبود اکسیژن و مسمومیت احتمالی با گاز مونواکسید کربن روبرو هستند.

تاجر بیلدیز، وزیر انرژی ترکیه می گوید که در زمان حادثه ۷۸۷ نفر در این معدن کار می کردند که تاکنون ۳۶۳ نفر از آن ها نجات یافته اند.

به گفته او، ۸۰ معدنچی نیز در این حادثه زخمی شده اند که وضعیت ۴ نفر از آن ها وخیم است. به نظر می رسد هم چنان در حدود ۲۰۰ کارگر دیگر در عمق ۲ هزار متری معدن گرفتار هستند.

وزیر انرژی ترکیه، هم چنین دلیل مرگ اکثر قربانیان را مسمومیت بر اثر تنفس گاز منوکسید کربن اعلام کرد.

گفته می شود دولت از ترس گسترش اعتراضات مردمی، رقم واقعی کارگران جان باخته را اعلام نمی کند. خواهر یک معدنچی گفت: «من منتظر برادرم هستم. بیشتر از سی ساعت هست که هیچ اطلاعی به ما نداده اند. آیا این انسانیت است؟ ساعت هاست که منتظر هستیم؛ زنده یا مرده، او باید بیرون آورده شده بود.»

به گفته یکی از اتحادیه های کارگران معدن، مقامات ترکیه از بیم گسترش اعتراضات، آمار صحیح این فاجعه را اعلام نکرده اند و هنوز بیش از سیصد معدنچی ناپدید هستند.

در طی ۷۰ سال گذشته، بیش از سه هزار کارگر معدن در ترکیه در حوادث مختلف جان خود را از دست داده اند. بدترین فاجعه معدن در تاریخ کشور ترکیه در سال ۱۹۹۲ رخ داده است.

هرچند این معدن به بخش خصوصی واگذار شده است اما کارشناسان و مخالفین، دولت اسلامی رجب طیب اردوغان را متهم می کنند که به هشدارهای قبلی در رابطه با عدم ایمنی کافی در این معدن بی توجه بوده و عامل اصلی این انفجار و کشته شدن صدها کارگر است. از این رو، هنگامی که رجب طیب اردوغان نخست وزیر ترکیه، برای بازدید از محل واقعه وارد شهر سوما شد با خشم مردم معترض و خانواده های کارگران جان باخته روبرو شد به طوری که معترضین به ماشین او سنگ پرتاب می کردند و در شعارهای ضددولتی خود، از جمله خواهان استعفا او شده اند.

مقام های ترکیه، هم اکنون بیش از پیش نگران هستند که اعتراضات در رابطه با واقعه انفجار معدن «سوما»، به یک جنبش سراسری تبدیل شود که در صف مقدم آن تشکل ها و فعالین کارگری و کمونیست ها قرار گیرند. اما هنگامی که دولت ترکیه، پیش از ظهر چهارشنبه بار دیگر تاکید کرد که استانداردهای ایمنی رعایت شده است، اعتراضات علیه دولت شدت گرفت.

هم اکنون در بسیاری از شهرهای ترکیه، کارگران، مردم آزاده، جوانان و زنان در مقابل وحشی گری های پلیس تا دندان مسلح ترکیه با شهامت ایستاده اند. با انتشار تصاویر مشاور نخست وزیر در حال کتک زدن یک معترض در وسط خیابان و در محاصره پلیس ضدشورش، رسوایی بزرگی برای دولت ترکیه به وجود آورده است. در این تصاویر یوسف یرکل، از مشاوران رجب طیب اردوغان، نخست وزیر ترکیه، و از معاونان رییس دفتر او، به یکی از معترضان، که پلیس در میان خیابان نگه داشته است لگد می زند.

این حادثه زمانی رخ داده است که نخست وزیر ترکیه برای دیدار از محل رخداد مرگ بار انفجار و آتش سوزی در معدن «سما»، ۲۴ اردیبهشت ماه، به آن منطقه رفته بود.

در همان زمان نیز خبرها و گزارش هایی درباره اعتراض ها در آن شهر و نیز حمله معترضان به کاروان حامل نخست وزیر ترکیه منتشر شده بودند. به گزارش خبرگزاری آسوشیتدپرس، این اعتراض ها سبب شده بودند که محافظان اردوغان مجبور شوند برای مدتی او را به یک سوپرمارکت برده و سپس از محل دور کنند.

روزنامه حریت، چاپ ترکیه نیز نوشته است معترضی که مشاور اردوغان به او حمله کرده است، از جمله کسانی است که به کاروان خودروهای حامل نخست وزیر ترکیه لگد می زند.

در همین زمان نیروهای پلیس او را روی زمین می اندازند. اندکی بعد نیز مشاور نخست وزیر از کاروان خودروها پیاده می شود و چند لگد به معترض می زند و دوباره به خودروی خود باز می گردد.

یرکل ۳۰ ساله، به گفته حریت از افرادی است که در «گروه نخست» از مشاوران اردوغان و نزدیک به این سیاست مدار ترکیه ای جای دارد.

یرکل خود، روز پنج شنبه ۲۵ اردیبهشت، بیانیه ای در این مورد منتشر و ابراز پشیمانی کرد اما گفت که معترض او را «تحریک» کرده است. شبکه های مجازی ترکیه، از جمله توئیتر، از واکنش ها به رخداد شهر سما مملو شده است.

هم چنین به گزارش خبرگزاری رویترز، معترضان در سوما، با مشاهده نخست وزیر ترکیه او را هو کردند و خواستار استعفای وی شدند. دفتر حزب حاکم ترکیه در این شهر نیز مورد حمله قرار گرفت.

این اعتراضات از روز چهارشنبه ۱۴ ماه مه در شهر سوما آغاز شده و هم چنان در حال گسترش به شهرهای دیگر ترکیه است. در این روز، هزاران نفر از شهروندان ترکیه در اعتراض به سوء مدیریت دولت در جریان حادثه انفجار معدن زغال سنگ در شهر «سوما» به خیابان ها آمدند.

هم چنین اعتراض هایی در آنکارا و استانبول نیز صورت گرفت پلیس با گاز اشک آور و ماشین های آب پاش به معترضان حمله کرد. در شهر از میر تظاهرات بیست هزار نفری برگزار شده است.

به گزارش خبرگزاری ها، پلیس ترکیه روز چهارشنبه ۱۴ ماه مه در آنکارا با گاز اشک آور سعی کرد دانشجویایی که دولت را مسئول انفجار معدن می دانستند و به همین دلیل به خیابان آمده بودند، پراکنده سازد.

دانشجویان معترض، قصد داشتند با سر دادن شعار علیه دولت رجب طیب اردوغان از پردیس دانشگاه آنکارا به سمت وزارت نیرو که در همان منطقه قرار داشت، راه پیمایی کنند. در این مسیر پلیس ضدشورش با آب پاش فشار قوی به دانشجویان حمله کرد و دانشجویان نیز به سوی ماموران سنگ پرتاب کردند.

هم چنین بنا بر این گزارش ها، حدود ۱۵ نفر به مدت ۱۰ دقیقه روی ریل های خط مترو میدان تقسیم استانبول دراز کشیدند و حرکت قطارها را متوقف کردند.

در مقابل دفتر شرکت معدن سوما در استانبول نیز گروهی از معترضان گرد آمدند و کلمه «قاتل!» را روی دیوار با اسپری رنگی نوشتند. هم چنین معترضان نوشته هایی با این عناوین در دست داشتند: «این ساختمان بر روی خون کارگران قرار دارد» و «آن ها زیبا نمردند، این یک قتل بود، نه یک تقدیر».

اشاره معترضان به سانحه معدنی در نزدیکی دریای سیاه در سال ۲۰۱۰ بود که در آن نیز چندین کارگر معدن کشته شدند. در آن زمان، عمر دینچر، وزیر کار ترکیه گفته بود کارگران «زیبا مردند» و اردوغان مرگ کارگران را با واژه «تقدیر» توصیف کرده بود. دولت ترکیه پیش از ظهر چهارشنبه بار دیگر تأکید کرد که استانداردهای ایمنی رعایت شده است، اما بسیاری از ناظران به این نظر به دیده شک و تردید می نگرند.

به گفته بستگان کارگران در میان کشته شدگان یک پسر بچه ۱۵ ساله نیز بوده است. تانر بیلدیز، وزیر نیرو این خبر را تکذیب کرد و گفت: «کار یک کودک ۱۵ ساله در یک معدن غیرممکن است».

اتحادیه های کارگری بر خلاف نظر دولت ترکیه می گویند شواهدی دارند که از عدم وجود استانداردهای ایمنی خبر می دهند. اتحادیه ها نیز از این رویداد به عنوان «قتل عام» یاد می کنند.

به این ترتیب، سرمایه داران و حکومت های سرمایه داری در همه نقاط جهان، نه تنها اهمیتی به زیست و زندگی و جان کارگران نمی دهند، بلکه اعتراضات و اعتصابات بر حق و عادلانه آن ها نیز را به وحشیانه ترین شکلی سرکوب می کنند.

برای مثال، ساختمان هشت طبقه «رانا پلازا» در ۳۰ کیلومتری داکا، پایتخت بنگلادش، روز چهارشنبه ۲۴ آوریل ۲۰۱۳ - ۴ اردیبهشت ۱۳۹۲، فرو ریخت. طبق گزارش ها نیروهای امدادی با دستگاه های حفاری و داوطلبان در کنار آنان اغلب با دست خالی آوار را به امید نجات دادن بازماندگان حادثه جابه جا می کنند. ده ها هزار نفر از بستگان قربانیان در محل این حادثه تجمع کرده اند تا شاید خبری از بستگان خود که در زیر آوار مانده اند بدست بیاورند. گفته شده است بر خلاف هشدارهای قبلی درباره ناامن بودن این ساختمان، بیش از ۳۱۰۰ نفر در آن کار می کرده اند که بیش ترشان دوزندگان زن بوده اند. حدود ۹۰۰ نفر از این کارگران جان باختند و بقیه نیز زخمی شدند. بیش از این بزرگ ترین ضایعه انسانی در بنگلادش از زمانی است که صنعت تولید پوشاک آن توسعه یافته است. پنج ماه پیش نیز در جریان یک آتش سوزی ۱۱۲ نفر کشته شدند و باعث شد خواستی عمومی برای بهبود سطح امنیت محیط کاری در بنگلادش شکل بگیرد.

در بنگلادش، حدود ۵۰۰۰ کارخانه پوشاک وجود دارد که فقط در ۱۰ تا ۱۵ کارخانه فعالیت سندیکیایی موجود است و یک درصد کارگران توسط اتحادیه کارگری نمایندگی می شوند. این ۵ هزار کارخانه حدود ۸۰ درصد صادرات بنگلادش، مبلغی حدود ۱۲ و نیم میلیارد دلار درآمد تولید می کنند. این کارخانه ها عمدتاً برای بازار اروپا و آمریکا لباس می دوزند. یک شرکت عظیم پیمانکاری هنگ کنگی به نام «لی و فانگ»، واسطه میان شرکت های غربی و کارخانه های بنگلادشی است. در سال ۲۰۱۱ صنعت پوشاک بنگلادش مکان سوم را در سطح جهان پس از چین و ایتالیا بخود اختصاص داده بود.

معاون نخست وزیر چین، نسبت به وضعیت نامناسب ارتقای ایمنی تولید در کارخانه های دولتی این کشور هشدار داد. به گزارش خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا)، دوشنبه ۱ شهریور ۱۳۸۹، «ژانگ دیجیانگ» تاکید کرد که کارخانه های دولتی این کشور باید نسبت به افزایش ایمنی نیروی کار و اجتناب از وقوع حوادث حین کار تلاش بیش تری از خود نشان بدهند. او، در جریان بازدید خود از شش کارخانه بزرگ صنعتی دولتی در این کشور اظهارات فوق را اعلام کرد. ژانگ دیجیانگ، هم چنین عنوان کرد: صنایع چین باید در کنار افزایش تولید به بهبود فضای کار خود نیز كمك کنند. به گزارش شین هوا، چین دارای بالاترین نرخ حوادث کار در جهان است.

۱۶ آگوست ۲۰۱۲، پلیس آفریقای جنوبی، کارگران معدن ماریکانا را در مقابل دوربینهای تلویزیون به گلوله بست و ۳۴ نفر از آنها را کشته، ۷۸ نفر را زخمی و ۲۵۹ نفر را دستگیر نمود. این قتل عام آشکار، بار دیگر تاریخ خونین کارگران معادن آفریقای جنوبی را زنده کرد. روز قبل نیز ۱۰ نفر که شامل ۸ کارگر و ۲ پلیس می شدند در همین معدن کشته شده بودند. معدن ماریکانا، یکی از مجتمع های بزرگ معدنی شرکت لانمین است. این شرکت بزرگ ترین تولید کننده طلای سفید (پلاتینوم) در دنیاست که درآمد آن در سال ۲۰۱۱، ۱/۹ میلیارد دلار بود که بیش تر این درآمد از معدن ماریکانا حاصل شده است. معدن بزرگ دیگر طلای سفید در آفریقای جنوبی، در روستنبرگ واقع شده که معدن مهم آن ایمپالا در ماه های فوریه و مارس سال ۲۰۱۲، مدت ۶ هفته در اعتصاب بود.

در ایران، ناامنی محیط کار هر روز از کارگران قربانی می گیرد. جان باختن دو کارگر در کارخانه کیان تایر، مرگ یک کارگر در کارخانه ایران خودرو، درگذشت دو جوشکار در شرکت صدرا، مرگ کارگر به علت سقوط حین برف روبی، درگذشت کارگری در معدن چغارت بافق، سوختگی شدید ۴ کارگر در دو شرکت کاشی و سرامیک میبد و بالاخره جان باختن دو کارگر زن در یک کارگاه تولیدی در تهران نمونه های تکان دهنده ای از این جنایت در همین ماه های اخیر است.

روز پنج شنبه ۱ اسفند ۱۳۹۲، سه نفر از کارگران معدن زغال سنگ چشم پودنه منطقه پابدانا شهرستان کوهبنان به اسامی رضا صادقی، حسین اسلامی، حسین محمودی بر اثر انفجار گاز جان خود را از دست دادند. در این اتفاق ناگوار پنج تن دیگر از کارگران به علت شدت جراحات و سوختگی بالای ۷۰ درصد به بیمارستان «امام علی» زرنند منتقل شدند. کارگران گفته اند پیش از این اتفاق بارها به مسئولین هشدار داده اند و اقدامی صورت نگرفته است. به گفته کارگران، علت مرگ این کارگران فقدان وجود امکانات ایمنی در این معدن بوده است. از جمله دستگاه گازسنج که باید میزان گازهای منفجر در تونل را به کارگران گزارش دهد، به دلیل کهنه بودن، کارگران را به موقع از خطر آگاه نکرده است. هم چنین این معدن فاقد دستگاه تهویه هوای مرکزی بوده است و این کارگران حتی با دستگاه مکنده دستی گاز را تخلیه می کرده اند. به علاوه این معدن در مجموع یک دستگاه آمبولانس دارد که در حال حاضر خراب است و لوکوموتیوی به نام «بیماربر» در تونل وجود دارد که کار نمی کند و سال هاست که کارگران پیگیر تعمیر دستگاه اسپلاتور (اکسیژن ساز) معدن هستند که کاری صورت نگرفته است. در نتیجه بدلیل نبود امکانات نجات مناسب گروه نجات یکی از معادن مجاور یک ساعت پس از انفجار به محل حادثه رسیدند که دیگر زمانی برای نجات آنان نبود. قبلا نیز در مرداد ماه کارگر دیگری به نام حسین زمانی به دلیل همین شرایط در این معدن جان خود را از دست داد.

کارگران در این معدن گفته اند ما نه فقط امنیت شغلی، که امنیت جانی هم ندارند و هر بار که درباره کار نکردن دستگاه های تهویه هوا در عمق ۲۵۰۰ متری زمین اعتراض کرده اند با حربه اخراج تهدید شده اند.

آمارهای سالانه حوادث کار در ایران که که حتی از سوی خود ارگان های حکومت اسلامی، انتشار می یابند تکان دهنده هستند. آمار منتشر شده از سوی دفتر آمار و محاسبات اقتصادی و اجتماعی سازمان تامین اجتماعی نشان می دهد که در پایان نیمه دوم سال ۹۱، آمار مربوط به تعداد قربانیان حوادث ناشی از کار در مقایسه با نیمه نخست سال بیش از ۱۰۰ درصد افزایش داشته است.

به گزارش ایلنا، ۱۶/۷/۱۳۹۲، بر اساس آماري که سازمان تامین اجتماعی به تازگی منتشر کرده است، در سال ۹۱، تعداد ۲۰ هزار و ۵۳۲ نفر از بیمه شدگان این سازمان در حین انجام کار دچار حادثه شده اند.

پیش تر این سازمان در اسفند ماه سال گذشته اعلام کرده بود که تعداد ۹ هزار و ۷۹۰ نفر از بیمه شدگان این سازمان در نیمه نخست سال ۹۱ در معرض حوادث شغلی قرار داشته اند.

آمار اخیر دفتر آمار و محاسبات اقتصادی و اجتماعی سازمان تامین اجتماعی، هم چنین نشان می دهد که در مجموع تعداد بسیار بیش تری از بیمه شدگان مرد در معرض مستقیم آسیب های ناشی از حوادث حین کار قرار داشته اند، چرا که در سال ۹۱ تعداد مردان بیمه شده ای که قربانی حوادث ناشی از کار شده اند ۲۰ هزار و ۱۳۵ نفر و زنان ۳۹۷ نفر عنوان شده است.

در گزارش دفتر آمار و محاسبات اقتصادی و اجتماعی سازمان تأمین اجتماعی در مورد محل وقوع حوادث حین کار آمده است: محل وقوع ۱۹ هزار و ۵۷۹ مورد از حوادث ثبت شده در داخل محل کارگاه بوده است.

هم چنین روزنامه همشهری، چاپ تهران در تاریخ شنبه ۴ آبان ۱۳۹۲، نوشت: ... شاید وقت آن رسیده باشد که ببرسیم چقدر برای جان کارکنان و فعالان صنعتی، معدنی و عمرانی کشور ارزش قائل شده ایم؟ آیا با وجود کاهش جهانی، روند افزایشی حوادث کار (آن هم با شیبی تند) در شأن کشور ماست؟ چه زمانی برای ارزش نهادن به جان انسان ها یک اهتمام ملی به وجود می آید؟ آیا اقتصاد ملی توان تحمل ۲۰ میلیارد دلار زیان سالانه ناشی از حوادث کار را دارد؟ چگونه از آسیب دیدن روزانه حدود ۶۰ نفر و کشته شدن روزانه ۵ نفر در حوادث حین کار جلوگیری کنیم؟

بررسی آمارهای سازمان پزشکی قانونی کشور از سال ۱۳۸۱ تا ۱۳۹۰ سیر مستمر صعودی کشته شدگان کار را نشان می دهد که بیش ترین آن با ۱۵۰۷ فوتی در سال ۱۳۹۰ و کم ترین آن با ۴۶۱ فوتی در سال ۱۳۸۱ ثبت شده است. این در حالی است که شواهد رکود اقتصادی و پایین بودن ظرفیت کاری کارگاه های تولیدی و عمرانی در کشور را نشان می دهد.

گفتنی است که عمده آمارهای ارائه شده، کارگرانی را در برمی گیرد که بیمه اند و تحت پوشش سازمان تامین اجتماعی قرار دارند و گر نه آمار حوادث ناشی از کار بسیار بیش تر از این رقم است. هم چنین، به دلیل نبود آمار رسمی در زمینه بیماری های شغلی نمی توان برآورد دقیقی از میزان خسارت ها و مرگومیر ناشی از بیماری های شغلی در ایران ارائه داد.

آخرین رده بندی شاخص فلاکت نشان می دهد که ایران در کنار ونزوئلا در صدر جدول از نظر این شاخص قرار گرفته است. در حال حاضر اصلی ترین نگرانی کارگران ایران به دو حوزه معیشت و ایمنی در محیط کار مربوط می شود.

هم اکنون دولت ترکیه در عین حال متهم است که حزب آن (عدالت و توسعه) به درخواست ماه آوریل حزب مخالف (جمهوری خواهان خلق) در پارلمان، برای بررسی وضعیت ایمنی در معدن «سما» رای منفی داده است. به این ترتیب، دولت ترکیه وارد بحران جدیدی شده است به طوری که برون رفت از آن، چندان ساده نیست و چه بسا باعث سقوط دولت اردوغان و یا تغییراتی در آن خواهد شد. کشور ترکیه در شمال غربی آسیا و جنوب شرقی اروپا در حد فاصل دو دریای سیاه و مدیترانه قرار گرفته است از یک موقعیت استراتژیک ویژه ای برخوردار است. جمعیت آن، حدود ۸۰ میلیون نفر است. مطابق آمار سال ۲۰۱۲، این کشور با تولید ناخالص داخلی حدود ۷۸۰ میلیارد دلار هجدهمین اقتصاد دنیا محسوب می گردد. ترکیه در زمینه شاخص رقابت پذیری و جذب سرمایه گذاری خارجی در دهه اخیر پیشرفت های قابل توجهی داشته است.

با این وجود فشار بر کارگران شدید شده و حتی دستمزد کارگران معدن سوما را کم کرده اند. روز چهارشنبه رجب طیب اردوغان در مانيسا، بی شرمانه خطاب به خانواده ها و تجمع کنندگان مقابل معدن سوما گفت که این اتفاق ها امری طبیعی هستند! براساس اعلام روزنامه زمان دستمزد کارگران معدن سوما برای هر ساعت بین ۲/۵ تا ۳/۷۵ دلار محاسبه می شده درحالی که به نوشته رسانه های ترک زبان، صاحبان این معدن خصوصی هزینه استخراج هرتن ذغال سنگ ۱۴۰ دلاری را به ۲۳/۸ دلار کاهش داده اند.

گرچه حوادثی از این دست در ترکیه تازگی ندارد اما به گفته صاحب نظران ایمنی پایین معادن یکی از دلایل این گونه رخدادها در ترکیه است. یکی از این حوادث مرگبار به سال ۱۹۹۲ بر می گردد که در انفجار گاز در یک معدن ۲۶۳ نفر کشته شدند. در سال ۲۰۰۳ نیز یک حادثه در معدنی در آنادولو بیش از ۱۰۰ قربانی بر جای گذاشت.

در ماه مارس، یک گروه تحقیقاتی در گزارشی که در روزنامه های ترکیه منتشر شد، تصریح کرد که ترکیه بدترین آمار را در زمینه حوادث محل کار در میان کشورهای اروپایی دارد. بر اساس این گزارش به طور متوسط هر روز سه کارگر در ترکیه قربانی حوادث کار می شوند.

طی ۱۰ ماه سال ۲۰۱۳، یک هزار و ۱۷ کارگر در ترکیه بر اثر سوانح مختلف در محل کار جان خود را از دست داده اند که نگرانی فعالان کارگری در این کشور را برانگیخته است.

به گزارش ایلنا، ۱۳۹۲/۸/۱۲، «نهاد امنیت کاری کارگران» ترکیه با انتشار این گزارش، از شمار بسیار سوانح در محیط های کارگری این کشور انتقاد کرده است.

براساس این گزارش، تنها در ماه اکتبر ۱۳۹۳، ۱۰۹ کارگر شامل هفت کارگر زن، در ترکیه به علت بروز سوانح در محیط کار کشته شده اند. بیش تر این کارگران در بخش های ساختمانی، حمل و نقل، کشاورزی و خدماتی فعالیت داشتند.

این گزارش افزود: در بین کارگرانی که در سال جاری در محیط کار جان باخته اند، چهار کارگر زیر ۱۸ سال که اشتغال آنان طبق قوانین ترکیه ممنوع است، وجود دارند.

طبق گزارش سازمان بین المللی کار (آی ال او)، در هر ۱۵ ثانیه یک کارگر در اثر سوانح کار یا بیماری مربوط به کار جان می بازد. در هر ۱۵ ثانیه ۱۶۰ کارگر دچار سانحه کاری می شوند. هر روز ۶۳۰۰ کارگر در اثر سانحه کار یا بیماری مربوط به کار جان می بازند. این یعنی بیش از دو میلیون و ۳۰۰ هزار مرگ در سال. هر سال حدود ۳۱۷ میلیون سانحه در محیط های کار رخ می دهد. این آمارها در گزارشات سازمان بین المللی کار درج می شود و به آرشیوها سپرده می شود. در بسیاری از جنگ ها، این تعداد انسان طی یک سال کشته نمی شود. در هیچ بلای طبیعی نیز این تعداد انسان جان نمی بازند.

در شرایطی که سرمایه جهانی شده است اما تا آن جا که به ابزارهای ایمنی کار برمی گردد به خصوص در کشورهای توسعه نیافته و در حال توسعه بسیار پایین است در نتیجه حوادث کار قربانیان بی شماری از کارگران می گیرد. این آمارها از جان و زندگی هزاران هزار انسان سخن می گویند که قربانیان محیط کارند و سال به سال تعدادشان بیش تر شده است. این شرایط برده وار کار و این سطح از بی تامینی و محرومیت در محیط های کار را به طور واقعی سرمایه داران و حکومت ها را به یمن محروم کردن کارگران از پایه ای ترین حقوق شان برقرار کرده اند. اعتصاب کارگران را ممنوع کرده و پلیس را به جان آن ها می اندازند. تا امکان حداکثر سودجویی را ببرند. در واقع حکومت به کمک نیروی سرکوب و زندان و قانون و غیره، دست سرمایه داران دولتی و خصوصی را باز گذاشته است که جان کارگر را بگیرند و خون کارگر را بمکند. اما در مقابل این همه وحشی گری کارفرایان و حکومت ها، کارگران ایستاده اند و جنگ اعلام نشده طبقاتی روزانه در جنبش کارگری جهانی در جریان است.

جنگ و کشورگشایی و تروریسم دولتی و سرکوب جنبش های اجتماعی و عدم توجه به شرایط ایمنی کار و غیره، همه جنایاتی است که هر روزه در کشورهای مختلف جهان و محیط های کار و صرفا به خاطر سودجویی یک مشت سرمایه دار و حکومت حامی سرمایه، در جریان است. این تعرضی وحشیانه علیه طبقه کارگر است.

محیط های کار باید جای امن و سالم و از نظر سلامتی و بهداشتی استاندارد قابل قبولی داشته باشد. باید آخرین تکنیک ها و دستاوردها و تجارب برای هرچه امن تر ساختن شرایط کار مورد استفاده قرار گیرد. بنابراین، در مقابل این همه وحشی گری و جنایت سرمایه داری، هر روزه باید با اعتراض و اعتصاب ایستاد و آن ها را وادار کرد تا از نظر امنیت محیط کار بالاترین استانداردهای بین المللی برقرار سازند.

نهادهای بین المللی و حکومت ها نیز ریاکارانه از حقوق انسان حرف می زنند اما تمام نیروی خود را در راه حفظ سیستم سرمایه داری به کار انداخته اند. در چنین موقعیتی، تنها راه پایان دادن به این جنایت ها و قتل عام های میلیونی، مبارزه پیگیر علیه سیستم سرمایه داری در جهت برانداختن آن و لغو مالکیت خصوصی بر وسایل تولید و لغو کار مزدی و برقراری یک جامعه آزاد و برابری و انسانی است.

معادن زغال سنگی که به قتل گاه کارگران تبدیل شد در شهر سوما در ۲۵۰ کیلومتری جنوب استانبول قرار دارد و بزرگ ترین معدن زیرزمینی تولید زغال سنگ در ترکیه محسوب می شود. به نوشته وب سایت سوما، ماهانه ۲۵۰ هزار تن زغال در این منطقه تولید می شود که بخش عمده ای از آن را یک کارخانه محلی تولید انرژی خریداری می کند.

یکی از امدادگران می گوید: «جاهایی در این معدن وجود دارد که ما هنوز نتوانسته ایم به آن دسترسی پیدا کنیم. آتش سوزی در آن ادامه دارد و میزان مونو اکسید کربن افزایش می باید. گاهی مجبوریم تیم نجات را به عقب برگردانیم. کار تخلیه معدنچیان ادامه دارد ولی امید به زنده یافتن آن ها کاهش یافته است. وقتی به آن جا رسیدیم دیدیم که آن ها بر زمین افتاده اند. این امدادسانی کار جسمی زیادی را می طلبد و باید از ماسک هایی استفاده کرد که تمام صورت را بپوشاند.» بنابراین، رفته رفته امید به زنده یافتن صدها نفری که در زیر زمین مانده اند رنگ می بازد.

سوما، شهری کوچک در منطقه فقیر غرب آناتولی، در ۱۰۰ کیلومتری از میر قرار دارد. کار در معادن زغال سنگ این شهر، منبع اصلی درآمد حدود صد هزار نفر ساکن آن است. در این شهر، نسل هاست که هر روز هزاران کارگر برای استخراج ذغال سنگ به اعماق زمین می روند. فاجعه این معدن و کارگران جان باخته در هزاران زیرزمین، یادآور داستان ژرمنال امیل زولا که فیلم آن نیز یکی از پربیننده ترین فیلم های کارگری جهان بود.

یک کارگر یک میلیارد و ۲۰۰ میلیون لیر (۴۰۰ یورو) حقوق می گیرد و فقط برای اجاره خانه باید ۳۰۰ میلیون (۱۰۰ یورو) بپردازد. هزینه های زندگی شان به سختی تامین می کنند.

شعبان افق، یک عضو انجمن معدنکاران، گفته است: «زنان بی شوهر و بچه هایشان نمی توانند به تنهایی گلیم خود را از آب بیرون بکشند. ما پدران و برادران بزرگ آن ها هستیم. به دیدارشان خواهیم رفت. هرچور کمکی که بتوانیم برایشان خواهیم برد...»

حادثه رخ داده در معدن زغال سنگ ترکیه زنگ خطری برای تمام کارگران بخش معدن در سراسر جهان است. چرا که در حال حاضر سرمایه گذاری زیادی در زمینه نظارت بر ایمنی معادن و ارتقای ایمنی معادن توسط دولت صورت نمی گیرد و هنوز معدنکاران بسیاری از کشورها از جمله ایران، آشنایی زیادی با تکنولوژی های ایمنی روز دنیا ندارند.

هم اکنون اتحادیه کارگری ترکیه روز پنج شنبه ۱۵ مه ۲۰۱۴ - ۲۵ اردیبهشت ۱۳۹۳، در واکنش به حادثه انفجار در معدن زغال سنگ «سوما»، در غرب این کشور، اعتصاب خود را آغاز کرد.

به گزارش «رویترز»، این اعتصاب در اعتراض به عملکرد نامناسب دولت ترکیه در مدیریت این حادثه و بی توجهی به ایمنی کارگران و به ویژه معدنچیان انجام می شود.

آرزو چرقز اوغلو، رییس اتحادیه سندیکاهاى انقلابی ترکیه (دیسک)، به خبرنگاران گفته است که گروه های متعددی از این اتحادیه ها، برای اعتصاب موافقت کرده اند.

خانم چرقز اوغلو، هم چنین از شهروندان دیگر خواسته است برای همراهی با کارگران، سیاه بپوشند و در مقابل وزارت کار تظاهرات کنند.

طبق آخرین خبرها، پس از گذشت سه روز از وقوع انفجار در معدن زغال سنگ شهر سوما، جستجو برای یافتن ۱۸ تن دیگر از کارگران ناپدید شده هم چنان ادامه دارد. مقامات ترکیه با اشاره به این که احتمال زنده یافتن ناپدید شدگان بعید به نظر می رسد، تخمین می زنند که آمار کشته شدگان این واقعه تا ۳۰۲ تن افزایش یابد. در حالی که اتحادیه های کارگری و برخی اعضای احزاب اپوزیسیون در پارلمان ترکیه، تعداد کشته شدگان این حادثه را بیش از ۴۰۰ تن ذکر کرده اند.

بی تردید فاجعه تکان دهنده و دل خراش معدن سوما و جان باختن و مفقود و مجروح شدن صدها نفر کارگر، قلب میلیون ها انسان در سراسر جهان را بدرد آورد.

به خانواده های کارگران جان باخته، کارگران معدن سوما و تشکل های کارگران معدن و انرژی، آب و گاز ترکیه صمیمانه تسلیت می گوئیم و از مبارزه کارگران و مردم آزاده ترکیه بر علیه دولت فاسد و جنایت کار ترکیه، حمایت می کنیم.

گرامی باد، یاد و خاطره کارگران حق طلب ترکیه و تمامی انسان هایی که در جای جای جهان در حوادث کار و یا در راه مبارزه برای بر پایى دنیایی عاری از استثمار، ظلم و ستم، نابرابری و تبعیض، زندان و اعدام، جان عزیزشان را از دست داده اند.

بهرام رحمانی

bahram.rehmani@gmail.com

جمعه بیست و ششم اردیبهشت ۱۳۹۳ - شانزدهم مه ۲۰۱۴